

Alguns de vosaltres ja ens coneixeu, altres ens començareu a conèixer a través d'aquesta historia. Cada any intentem ajuntar dues de les coses que ens agraden, almenys durant uns dies a l'any, és a dir: viatjar i la moto. Hem fet una mica de tot: Catalunya de dalt a baix i de costat a costat, Andalusia, centre d'Espanya, Vitòria, escapada llampeç a la concentració de Faro (Portugal), sud de França, una part de la costa oest francesa, tota la costa est francesa, regió de Chianti a Itàlia, ... no ens espanten els Km, simplement els fem. Vam tenir motos anteriorment però amb la que vam començar a viatjar va ser amb la Suzuki V-Strom 650 i el seu primer "gran" viatge va ser Andalusia. Quan l'economia ho va permetre, ens vam vendre la petita Suzuki Marauder 250cc i vam comprar la Versys, en aquell moment els viatges ja van començar a ser amb les 2 motos. Fa un parell d'anys vam fer el relleu a la V-Strom amb una BMW R 1200 GS. Doncs si, ho hem de reconèixer, ens agraden les motos trail ... Ara viatgem amb 1 o amb totes 2, depèn del pressupost i de la zona on tinguem pensat anar. Gaudim tant de la preparació del viatge com dels dies que som fora. Quan vam començar a viatjar sortíem de casa amb tot previst, sense donar peu a la improvisació, amb hotels reservats i rutes marcades. Uns anys més tard vam començar a anar més "a l'aventura", una aventura controlada perquè només es tractava de buscar lloc per dormir i visitar les oficines de turisme per saber què visitar ... però un viatge desastrós ens va fer tornar als orígens i trobar un equilibri. Ara marxem amb una ruta força pensada i alguns hotels pre-triats i segons el que volem fer en reservem un o altre des de mig camí.

Però el passat mes d'octubre vam deixar de banda les nostres preferències sobre el tipus de moto, la nostra "zona de confort" per triar destí de vacances i la preparació habitual i vam anar als Estats Units. Simplement vam tenir l'oportunitat d'anar-hi, teníem una bona excusa i no ens ho vam pensar. Disposàvem de 14 dies (incloent trajecte d'anada i tornada) i volíem fer un tram de la Route 66, el temps era just i era previsible que no poguéssim visitar tot el que volíem o entretenir-nos als llocs que ens agradessin més. Un altre "problema" va ser que no vam poder preparar nosaltres mateixos el viatge per falta de temps. Al ser un viatge llarg, on hi intervenen molts factors que cal lligar correctament perquè tot funcioni, vam decidir deixar la part més feixuga a l'agència de viatges. Ara que ha passat tot i veient com ha anat el viatge, creiem que ho haguéssim pogut reservar tot nosaltres sols sense massa problema però la falta de temps ens va fer decidir per aquesta opció.

Preparació:

- ESTA: document oficial i imprescindible per entrar a USA. Es pot fer el tràmit a l'agència de viatges o entrar a la web oficial i fer-ho un mateix. A l'agència omplen el formulari davant teu i et cobren 5 vegades més que si ho fessis tu mateix. Possible problema: només és en anglès, el document traduït al castellà està molt mal fet, cal tenir un bon nivell d'anglès i fixar-se bé amb les preguntes abans d'enviar-lo.

- Passaports: cal tenir passaport vigent per poder viatjar als EEUU. Cal demanar hora però el fan al moment (si la màquina no s'espatlla ...). Recordeu portar fotos de carnet i que els cabells no us tapin les celles ni els ulls.

- Diners: Amb uns dies d'antelació, cal demanar canvi al banc. L'antelació suposo que depèn de cada banc o cada oficina, pregunteu-ho al vostre. El món targeta de crèdit/dèbit és ben diferent: ens havien dit que les targetes de dèbit no funcionaven i ens en vam fer de crèdit, una cada un per si una deixés de funcionar, la perdéssim, ens la robessin, ... La setmana abans de marxar un de nosaltres va patir un "robatori electrònic" és a dir, algú havia fet càrrecs per internet amb la nostra targeta, en aquest cas de dèbit. Immediatament l'anul·lem i en sol·licitem una altra, aquesta nova targeta arriba just a temps per marxar però el pin no funciona, diu que no és correcte ... en aquell moment pensem que no la podrem fer servir però, no! Al intentar pagar per primera vegada amb aquesta targeta, no només la màquina l'accepta sinó que no ens demana el PIN. Preguntem si és normal que no ens demani cap codi de seguretat i ens diuen "això que és?". O sigui, que val més portar més d'una targeta, perquè ens hem trobat que en algun moment alguna no ha funcionat, però poden ser de crèdit o de dèbit, en el nostre cas han funcionat igual de bé i de malament.

- Carnet de conduir internacional: no és obligatori. Cal demanar hora a trànsit i el fan al moment. No el vam necessitar. El vam fer perquè allà tot va a criteri del policia que et para i si té un mal dia, i a sobre ets un turista estranger que porta el carnet de conduir escrit en un idioma que no és el seu, et pot amargar una estona de les teves vacances – o totes. Un altre fet que ens va fer decidir a portar aquest carnet és que els permisos de conducció de moto poden ser diferents a cada país i ens hagués costat demostrar que amb el nostre carnet podíem portar la moto que havíem llogat.

- El que vam tenir clar va ser la preparació de l'equipatge, penseu que el planning era 1 nit

a Los Angeles, 7 nits en ruta i tornada a Los Angeles per passar-hi la resta de dies de vacances. Nosaltres vam tenir la sort de poder deixar les maletes amb la roba que no volíem dur durant els dies de ruta a casa de la nostra cosina però això no és cap problema si no teniu ningú que us ho pot guardar uns dies, un dels serveis que l'empresa de lloguer de motos ofería sense cost era el de guardar l'equipatge.

- Oblideu-vos de totes les mesures conegudes a Europa, ni centímetres o metres, ni litres, ni kilòmetres, allà tot va amb polzades, peus, milles o galons. I si aneu a algun burger i us demanen el got petit, mitjà o gros, feu cas i agafeu el petit.

DIA 1: Los Angeles (California)

Sortíem el dilluns dia 19 d'octubre de matinada des de l'aeroport de Barcelona, havíem de ser a l'aeroport 3 hores abans i tenir previst el temps des de casa fins a BCN i aparcar ... resumint, que vam marxar de casa després de sopar sense dormir ni fer migdiada. El diumenge anterior ja va ser dur, treballàvem tots dos i des de les 7h del matí estàvem desperts. Vam començar el viatge cansats i no es preveia que fos un viatge gaire relaxant, però no ens importava gaire. El viatge Barcelona – Amsterdam el vam fer sense incidències però el temps d'enllaç a Amsterdam era molt just. Vam córrer (literalment) per l'aeroport d'Amsterdam per anar d'una punta a l'altre, amb l'agreuja que encara teníem menys temps perquè ens vam esperar molta estona dins de l'avió. Arribem a la porta d'embarc assignada i les pantalles informatives mostren que l'avió cap a LA va amb retard ... pocs minuts més tard ens informen per megafonia que canvien la porta d'aquest vol ... i uns minuts més tard sentim que hi ha algun problema i que demanen que ens posem en contacte amb el personal de l'aeroport per més informació. Aquest és el moment en el que posem a prova el nostre nivell d'anglès: ens expliquen que l'avió que ens havia de portar a LA està avariats i que el que el substitueix té 100 places menys, nosaltres som 2 dels que es queden a terra ... com a alternativa, ens busquen lloc en un altre vol, però aquest va a Vancouver (Canadà), total, que hem de sumar una escala i unes quantes hores més de viatge. Un cop a Vancouver cal agafar un altre avió que ens porti finalment a LA, però no ens han donat targeta d'embarc i ens hem d'espavilar per aconseguir-la. Per molt que ho penso ara que ja hem tornat, encara no entenc com ens ho vam fer per arribar. El famós i imprescindible imprès ESTA no ens el van demanar enlloc, vam haver de declarar els béns i diners que portàvem per entrar a Canadà però no vam sortir de la zona internacional de l'aeroport, i el més sorprenent de tot va ser que no ens van perdre les maletes! No us podeu imaginar la cara d'alegria que vam fer quan, a Vancouver, ens van ensenyar una foto de les maletes per confirmar que eren les nostres. Un cop aterrem a LA, un conductor amb mala llet ens porta fins a l'hotel, desfem maletes ràpidament i triem el que ens endurem durant els dies de ruta. Són quarts de 10 de la nit i encara no hem sopat (allà sopen abans) ... i fem la primera hamburguesa de les vacances!

DIA 2: Palm Spring (California)

comencem! Una de les nostres preocupacions era la connexió a internet i la necessitat de poder consultar mapes durant els dies de ruta. La nostra idea era comprar una targeta SIM abans d'agafar la moto i posar-la en un dels nostres mòbils. Amb això aconseguíem estar connectats amb la família i amics, i tenir connexió a internet per consultar mapes, ruta, info d'hotels i restaurants, parcs naturals, ... El problema: els nostres mòbils no accepten les seves targetes, les freqüències de funcionament són diferents i no hi ha manera de fer que funcioni. La solució va ser comprar un altre mòbil. Com que ja ho saben, tenen mòbils "barats" amb targetes que caduquen als 3 mesos de no fer servir el número. Tot pensat per turistes! I el turista, com que ho necessita, ho paga. L'hotel el tenim a Downtown i la moto l'hem d'anar a recollir al costat de l'aeroport, a uns 20-30 minuts, i per estalviar una mica agafem un Uber. Uber és un servei privat de "taxis", cotxes particulars amb conductor que habitualment aquesta és la seva segona feina o una manera d'aconseguir un sou extra. El servei està molt ben muntat, cal descarregar una aplicació de mòbil, introduir les dades de contacte i de la targeta de crèdit i ja es pot començar a utilitzar. El servei és ràpid i molt més barat que un taxi convencional. Es poden demanar cotxes de luxe, compartir trajecte amb altres usuaris, ... no hi ha cap intercanvi de diners en efectiu, ni es paga directament al conductor. Al acabar el trajecte et fan el càrrec directament a la targeta de crèdit i t'envien un correu electrònic amb la factura. També et demanen una valoració del servei que és obligatori respondre.

L'empresa Eaglerider, tenen lloguer de motos, concessionari Victory i Indian, a més a més d'una zona de botiga amb articles imprescindibles: casc, guants, ulleres, samarretes, xarxes i pops per portar equipatge, ... Un cop feta la paperassa, sortim al carrer i ja veiem una gran Harley Davidson Electra Glide amb una etiqueta amb el nostre nom. Ens expliquen com funciona i ells mateixos configuren la ràdio per connectar-hi el telèfon i poder seguir les indicacions de Google maps. Posem les dues motxilles amb les nostres coses a les maletes laterals i encara ens queda espai al cofre per casc, antirobatori, aigua, jaquetes, ... això és com un camió, no tenim cap problema d'espai! Comencem a seguir les indicacions del mòbil i a deixar enrere Los Angeles. Les indicacions són molt precises, ens indica quan hem de canviar de carril, això ens sorprèn molt, no estem acostumats a tanta perfecció ... El casc que portem és model "palangana", protecció zero ... fa una calor de ple estiu, per sobre dels 30 °C i hi ha molt de trànsit. Primer pensem que és una sensació nostra, que acostumats al casc integral, el que portem fa que qualsevol soroll ens molesti però no només és això, les autopistes de LA són molt sorolloses, el paviment és sorollós, i a més, hi ha molts vehicles que et poden avançar per qualsevol costat.

DIA 3: Laughlin (Nevada)

Ens aixequem aviat i fem un bon esmorzar a l'hotel, provem les típiques “tortillas”, molt recomanables! Enfilem l'estreta carretera que ens porta cap al “Mount San Jacinto, State Park”. És un oasi d'alta muntanya, bosc en alçada envoltat per una gran plana desèrtica al costat de Palm Springs (California). Per accedir-hi, cal deixar el vehicle al pàrquing – hi ha zones reservades per motos – i pujar al telefèric circular més gran del món amb capacitat per 80 persones. Un cop a dalt, fem una petita excursió a peu.

Molt a prop hi ha el Joshua Tree National Park, que no vam poder visitar per falta de temps, però hi vam passar un bon tros pel costat ja que la carretera el voreja. Cap al migdia reprenem el viatge en direcció a Laughlin (Nevada). Durant aquest trajecte tenim el primer contacte amb la mítica Ruta 66. Inesperadament trobem el primer cartell de “Historic Route 66” i ben aviat les

marques a la carretera. Aquestes marques són a Amboy (California), on només hi ha una benzinera, una espècie d'hotel – càmping i una oficina de correus. Encara que sembli poca cosa, només per fer la foto de rigor al costat de la carretera, ja és una parada obligatòria. Continuem cap a l'hotel, ha estat una jornada de 310 Km i arribem fosc. L'hotel és a Nevada, on el joc i les apostes són legals i el nostre és un hotel – casino, on a més a més, tenim unes vistes fantàstiques al riu Colorado.

DIA 4: Williams (Arizona)

El pròxim hotel és a Williams (Arizona), a peu de la Ruta 66. El trajecte no és excessivament llarg però el paisatge és desèrtic, la calor important i les distàncies entre pobles enormes. Parem a Peach Springs, situat també al mig de la Route 66, a estirar les cames i enviar postals. Sempre hi ha una oficina de correus quan la necessites i és un souvenir que surt barat. Ens sorprèn trobar un grup de HD, encara no havíem trobat motos per el camí i ens començava a semblar estrany. Abans de dinar ja hem arribat al nostre destí, Williams, i comença a ploure. Ja que no hem de moure'ns del poble i que el visitarem a peu, decidim fer un bon dinar, amb calma, a l'"Steak House" del poble, decorat de Halloween (ens miren raro perquè ja són quasi les 3 però ens donen dinar...). A la tarda, tot i la pluja, visitem el poble. Són bàsicament dos carrers (els 2 sentits de la Ruta 66), un més residencial i l'altre amb moltes botigues de tots els records imaginables que fan referència a la ruta 66: cartells, plaques, tasses, caramels, roba, bolis, ... L'hotel és senzill, el típic que surt a les pelis americanes: una habitació amb bany al darrere, on pots aparcar el vehicle just a la porta, un lloc on s'amaguen fugitius o testimonis

protegits ...

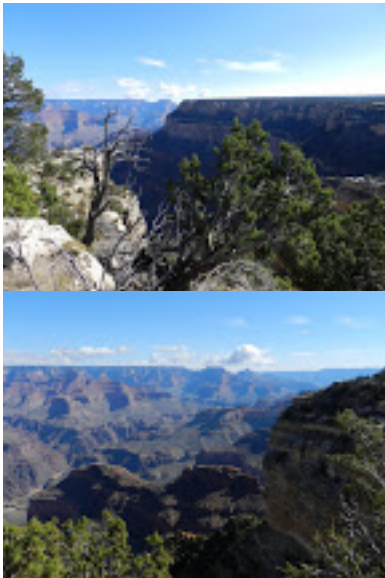

Williams és un poble que viuen del turisme i una de les atraccions és un tren a vapor que porta als turistes fins a Grand Canyon, tot i que només funciona a l'estiu. També aprofitem per comprar i enviar unes postals ... arribaran a casa?

DIA 5: Gran Canyon i Cayenta (Arizona)

L'esmorzar que ens serveixen és escàs (molt escàs) però les ganes de visitar el Grand Canyon poden amb tot i marxem aviat. La temperatura no té res a veure amb la de dies anteriors, l'ambient és realment fred. Hem passat de temperatures d'estiu a trobar-nos la moto glaçada per les baixes temperatures de la nit. Ben aviat enfilem les llarguíssimes rectes cap a Grand Canyon. En cap moment el paisatge et dona pistes del que amaga, només ho veus quan, ja has deixat el vehicle aparcat i fas el primer tram de camí amb la seva xarxa d'autobusos que són gratuïts. No es pot descriure amb paraules, s'ha de veure, és enorme. Si a Amèrica normalment tot és gran, que ells mateixos hi posin l'adjectiu gran a alguna cosa és que realment és enorme. Una part es pot visitar amb vehicle privat i una altra zona només amb els seus autobusos, en bicicleta o a peu. Nosaltres no anem sobrats de temps i ho visitem amb els seus autobusos, la freqüència de pas és alta i vas de mirador a mirador per admirar les fantàstiques vistes. No estava previst, però allà hi passem tot el dia. Durant tot el matí fem un tram de ruta amb autobús i a peu, dinem allà mateix i a la tarda fem el tram de ruta en moto per dins del parc, vorejant el Grand Canyon uns 60 km ... realment un tros molt petit, en direcció cap a Kayenta (Arizona). Allà descobrim una mena de passaport on hi ha tots els parcs nacionals americans, amb un mapa, unes mini explicacions i unes pàgines en blanc on, a cada parc nacional que hi vagis el poden posar un segell a modo de record. El viatge fins al següent hotel es fa llarg, fa fred i ens atrapa la nit. Arribem a Kayenta que ja és ben fosc i no ens podem ni imaginar el paisatge que ens envolta, que descobrirem l'endemà al matí. Compte en aquest lloc!!!! Vigileu bé quina hora és! No en teníem ni idea però allà estàvem en una altra franja horària. Nosaltres n'aprenem a cops, és a dir, vam tenir clar que era una hora més tard quan volíem sopar i el restaurant ja havia tancat. Hem fet uns 340 Km i tots dins l'estat d'Arizona.

DIA 6: Monument Valley i Llac Powell (Arizona)

Kayenta (Arizona) és el poble més important de la reserva índia Navajo i això es nota tant amb la gent com amb les construccions. Al matí visitem Monument Valley, fantàstic! Una gran planúria de terra vermella mig desèrtic amb alguns matolls baixos que de ben segur haureu vist en més d'una pel·lícula de l'oest, ja que la majoria de Westerns americans es van rodar allà. Els seguidors de John Wayne no us ho podeu perdre. Més enllà del pàrquing i del centre de visitants hi ha una ruta marcada per fer amb vehicle tot terreny. No hi deixen entrar motos, autobusos ni autocaravanes. Veiem que una BMW R 1200 GS entra sense problemes però no veiem tot el recorregut i no sabem si amb la nostra tindrem problemes. Decidim no fer-ho, pensem que treure aquesta HD del fang ha de ser complicat ...

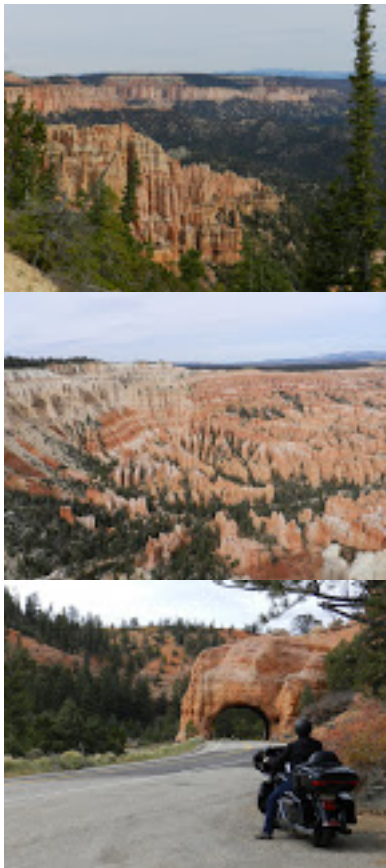
A la tarda la carretera ens porta al llac Powell. Xoca veure com hi ha un riu amb una reserva d'aigua important al mig del desert. Si es disposa de temps es pot fer una excursió amb barca i visitar el "rainbow bridge", un arc de pedra natural que està ben conservat. Continuant el camí

ens parem a un centre de visitants on hi ha exposats diversos ossos de dinosaure que s'han trobat allà mateix. A mitja tarda ja deixem enrere el desert i entrem a la zona de ranxos i paisatge lleugerament muntanyós, travessem pobles típics, cases de fusta, planes on hi pasturen vaques i arribem a l'hotel de Bryce, com sempre, ja s'ha fet fosc ... L'hotel és immens, a 1 milla de Bryce Canyon, té 5 edificis d'habitacions, una gran recepció, restaurant, hamburgueseria, botiga de regals, ... Estem glaçats, fa molta fred, posem la calefacció de l'habitació i una dutxa calenta ens deixa com nous. No hi ha poble, tot el que necessites ho tens allà, així és que sopem al restaurant de l'hotel. Ja portem més del 1000 milles fetes des de que vam sortir de Los Angeles.

DIA 7: Bryce Canyon (Utah) i Las Vegas (Nevada)

Les baixes temperatures de la nit han deixat la moto plena de gel i l'ambient a primera hora del matí és realment fred. Com que no hi ha res al voltant, fem un bon esmorzar a l'hotel i sortim cap a Bryce Canyon, que és a 1 milla, molt aprop. Aquest parc també està molt cuidat, com tots els que hem visitat, trobes miradors amb lloc per deixar-hi el vehicle i rutes que pots fer caminant. Arribem a pujar a una cota de 9115 peus d'alçada, això són uns 2778 metres. Es pot visitar tot amb vehicle privat i fer les parades que et vinguin de gust per veure la concentració de Hoodos més gran del món. Val la pena parar-s'hi, amb un parell d'hores pots fer una visita ràpida. Especialment si aneu en moto, vigileu amb els animals salvatges, vam trobar algunes vaques amb cara de pocs amics al mig de la carretera. Deixem Bryce per fer el penúltim gran trajecte fins al proper hotel. Passem per Red Canyon on ens parem a fer algunes fotos.

Tornem a trobar el desert, i la calor! Passem el dia a la carretera, només veiem desert mirem on mirem, la carretera és la típica secundària que hem trobat cada dia, amb un carril per sentint. De cop, quan comença a fer-se fosc, la carretera recta i poc concorreguda es converteix sense avisar en una carretera de 3, 4, 5 carrils per sentit i apareixen cotxes i camions de per totes bandes. Això només pot voler dir una cosa: ens acostem a Las Vegas! Ja des de molt lluny comencem a veure una pila d'edificis atapeïts, cartells publicitaris, cotxes i camions i una torre alta amb llumetes de colors (que després vam saber que era un parc d'atraccions sobre d'un hotel – casino). Tenim molta sort de les indicacions del GPS del mòbil! Trobem el nostre hotel i comencem a flipar. Primer ens equivoquem i intentem entrar per la zona del casino, deixant la moto aparcada entre els cotxes de super-luxe, molt amablement ens informen que no hem d'entrar per allà, ... A primer cop d'ull Las Vegas impressiona, impressiona molt! Deixem la moto al pàrquing, sabem que no la tocarem fins l'endemà al matí. Comencem a fer cua perquè ens donin habitació, hi ha força gent i ens hi estem una estona però com que tot és tant, "tant", que comentem fins al més mínim detall, l'espera passa ràpida. Finalment ens toca a nosaltres: encara no sé el per què, ni ho sabré mai, però la recepcionista ens diu que hi ha una habitació de categoria superior a la que ens havien reservat i que ens la canvia. Si és política d'empresa per fer que els clients se sentin més bé us asseguro que va funcionar! Només d'entrar a l'habitació ja era tot un espectacle! Paper a les parets, bany molt

gros, dutxa enorme amb vistes a l'habitació (o habitació amb vistes a la dutxa), llit enorme, moble bar amb de tot (i preus en consonància), sofà chaise-longe blanc, vistes a la ciutat i mirall a sobre del llit! Ens vestim per l'ocasió i anem a visitar Las Vegas de nit, entrem a tots els casinos que ens criden l'atenció (que són gairebé tots): Treasure Island, Cesar's Palace, Bellagio, Encore, ... Caminem molt, durant hores, però aquí sembla que no passi el temps. Al carrer sempre és hora punta, tant de cotxes com de gent i dins dels casinos et desorientes i no saps si és de nit o de dia, ni on és la sortida. Aquella nit vam dormir poc, però va valdre la pena estar desperts i no perdre'ns res.

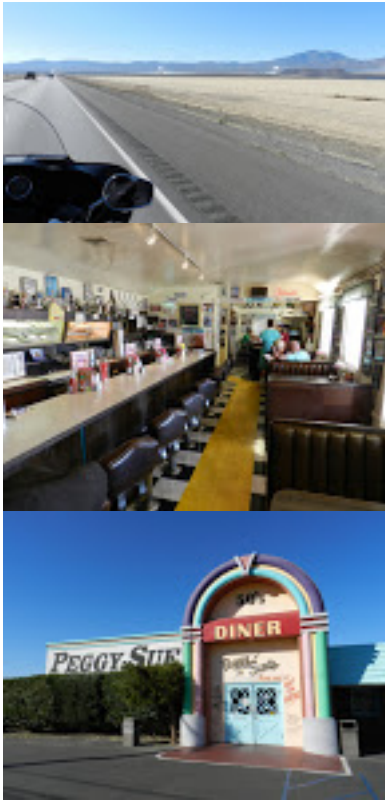

DIA 8: Los Angeles

No vam matinar ... Vam agafar la moto per recórrer el carrer principal, ara ja de dia. Veiem els mateixos hotels i casinos que la nit anterior però no tenen res a veure. Cal anar-hi de nit! Aprofitem per veure els que quedaven massa lluny com el New York, el Luxor o el Excalibur. Passem l'últim semàfor de la ciutat i ja tornem a ser al desert, sembla que això no s'acabi mai!

Falta parlar del Peggy's Sue Diner, restaurant dels '50 situat al costat d'una base militar, nosaltres no ho sabem però es veu que és mol famós, per allà han passat molts famosos, i

quan dic molts vull dir mooolts. S'hi menja bé i bé de preu i la ambientació és molt bonica.

Estem cansats, el paisatge aviat deixa de tenir cap mena d'atractiu i les carreteres es tornen ràpides i molt sorolloses. És molt agobiant, hi ha molt de trànsit, un soroll insuportable i com que t'avancen per totes bandes, fins i tot anant a la velocitat màxima de la via. Tot i portar una moto de 400 Kg, ens sentim petits i desprotegits, però no hi ha cap alternativa fàcil i seguim fins a la ciutat de Los Angeles. És un viatge de contrastos: de deserts sense fi, reserves índies, vistes de postal, luxe i llumetes a Las Vegas, centenars de persones vivint al carrer i ramats d'executius i personal d'oficines amb acreditació fent un cafè ràpid amb got de cartró a Los Angeles. No canviaria res d'aquest viatge, no sé si tindrem l'oportunitat de fer un altre viatge tant important com aquest, el que us asseguro és que aquest l'hem aprofitat!